Skrytá historie čtyřicátého verše - číslo třicet tři

Ezechiel číslo čtrnáct

Jeff Pippenger
2026-10-27

Ve čtvrté a páté kapitole knihy Genesis je Kainův rodokmen postaven do protikladu k Šétovu rodokmenu.

Dobrý Lámech a zlý Lámech

Obě linie znázorňují protiklad mezi ztracenými a spasenými a někteří potomci těchto dvou linií představují paralelní ‚symboly potomků' těchto protikladných linií. Kain představuje skupinu lidí, kteří nepociťují kajícnou lítost nad hříchem a rmoutí se pouze nad svým vlastním stavem.

> I řekl: „Co jsi to učinil? Hlas krve tvého bratra ke mně volá ze země. A nyní jsi proklet od země, která otevřela svá ústa, aby z tvé ruky přijala krev tvého bratra. Když budeš obdělávat zemi, nebude ti již vydávat svou sílu; budeš na zemi štvancem a tulákem." Kain řekl Hospodinu: „Můj trest je větší, než mohu unést. Hle, dnes jsi mě vyhnal z povrchu země a před tvou tváří budu skryt; budu na zemi štvancem a tulákem a stane se, že každý, kdo mě nalezne, mě zabije." Hospodin mu řekl: „Proto na každém, kdo Kaina zabije, bude vykonána sedmeronásobná pomsta." A Hospodin označil Kaina znamením, aby ho nikdo, kdo ho nalezne, nezabil. Kain pak odešel z Hospodinovy přítomnosti a přebýval v zemi Nód, na východ od Edenu. Genesis 4:10–16.

Kain představuje skupinu nekajících se lidí, kteří se soustředí pouze na svůj vlastní žalostný stav, do něhož se sami přivedli tím, že odmítali usilovat o konání dobra.

> Na Kaina a na jeho oběť však neshlédl. Kain se velmi rozhněval a jeho tvář se zachmuřila. A Hospodin řekl Kainovi: Proč se hněváš? A proč je tvá tvář zachmuřená? Budeš-li jednat dobře, což nebudeš přijat? Nebudeš-li však jednat dobře, hřích leží u dveří. Po tobě bude dychtit a ty nad ním budeš panovat. Genesis 4:5–7.

Šest smrtí — tři alfy a tři omegy

V předchozích článcích jsme označili Henocha za symbol prvního anděla, Lámecha za symbol druhého anděla, Metúšelacha za půlnoční volání a Noema za třetího anděla. Lámech ze Šétova rodu zemřel ve věku sedmi set sedmdesáti sedmi let, pět let před potopou, kdy zemřel Metúšelach. Po Lámechově smrti následovala o pět let později Metúšelachova smrt, a jejich smrti jsou tedy předobrazem smrti Ezechielovy manželky, po níž o jeden a půl roku (1,5) později následovala smrt Jeruzaléma, Beránkovy manželky.

> A já, Jan, jsem viděl svaté město, nový Jeruzalém, sestupující od Boha z nebe, připravené jako nevěsta ozdobená pro svého manžela. Zjevení 21:2.

Smrti Ezechielovy manželky a Lámecha, které představují alfu a pojí se se smrtmi Jeruzaléma a Metúšelacha, jež představují omegu, předobrazovaly smrt Jana Palaiologa, po níž o pět let později následovala smrt Konstantina XI. na hradbách Konstantinopole. Lámechova linie vymezuje pět let, na jejichž konci je sedmidenní období migrace zvířat. Linie východního Říma představuje pět let a také čtyřleté období v rámci těchto celkových pěti let. Ezechielova linie představuje jak dva roky, tak i jeden a půl roku (1,5). Ezechielova linie zničení Jeruzaléma Babylonem odpovídá druhému zničení Jeruzaléma Římem v letech 66 až 70. Římská linie zničení Jeruzaléma vytváří jak čtyřleté období, tak období tří a půl roku. Každá z těchto čtyř symbolických linií vytvořila v rámci svého prorockého svědectví nikoli jedno, nýbrž dvě symbolická období.

Lámech, Jan Palaiologos a Ezechielova manželka představují mezník alfa časového období, které končí smrtí omega. Dvě ze tří linií představují obléhání, jež končí smrtí jejich příslušných protějšků. Zbývající linie končí vstupem zvířat do archy. Protějšek omega klade Noemovu potopu do jedné linie se zničením Jeruzaléma a zničením konstantinopolských hradeb. Všechny tři symboly omega představují ukončení doby milosti při blížícím se zavedení nedělního zákona.

Ve svědectví Noemovy archy samozřejmě k žádnému obléhání nedošlo, musela tam však být rampa umožňující vstup do archy. Pokud je nakládací rampa chápána jako předobraz obléhací rampy, pak všechna tři svědectví o smrti poukazují na obléhání. Na římské linii zničení Jeruzaléma v letech 66 až 70 došlo v roce 66 k obléhání pod vedením Cestia a v roce 70 ke druhému obléhání pod vedením Tita.

Čtyři roky

Čtyři roky, které končí obléháním Konstantinopole v roce 1453, představují druhé čtyřleté období v islámském proroctví o „pěti měsících“ v deváté kapitole Zjevení. První čtyřleté období v proroctví o „pěti měsících“ trvalo od roku 1333 do roku 1337 během obléhání Nikomédie. Toto obléhání rovněž představovalo završení osmatřicetiletého období počínajícího 27. červencem 1299. Dvě zničení Jeruzaléma, jedno zničení Konstantinopole, potopa a obléhání Nikomédie jsou pěti svědky tažení u Pania od roku 200 do roku 198 př. n. l., které by bylo šestým svědkem, a existuje i několik dalších.

Obě zničení Jeruzaléma lze snadno vzájemně sladit, „linii za linií“. Potopa a linie východního Říma jsou vzájemně sladěny na základě odpovídajících úmrtí v alfě a omeze. Tažení u Pania je konkrétně sladěno s Ezechielovou linií z roku 587 př. n. l., neboť obě období obléhání představují dva roky. Panium je znázorněno v patnáctém verši jedenácté kapitoly knihy Daniel, který předchází šestnáctému verši, jenž představuje brzy přicházející nedělní zákon, stejně jako mu předcházela zničení Jeruzaléma v letech 586 př. n. l. a 70 n. l. Dvouleté období bitvy u Pania a obléhání Sidónu začleňuje každou z těchto linií do skrytých dějin čtyřicátého verše jedenácté kapitoly knihy Daniel.

Znamení

První prorocký mezník při obléháních spojených s oběma zničeními Jeruzaléma představuje znamení; Cestius v roce 66 i smrt Ezechielovy manželky byli znameními alfa. Lámech je rovněž

prvním mezníkem, a proto je na základě svědectví dvou i Lámech znamením. Jeho věk 777 let představuje znamení církve vítězné, která se skládá ze tří prvků: proroka, kněze a krále.

> Nadto jsem jim dal i své soboty, aby byly znamením mezi mnou a jimi, aby věděli, že já jsem Hospodin, který je posvěcuje. Ezechiel 20:12.

300 let

Henoch, který byl v Šétově rodové linii sedmý od Adama, chodil 300 let s Bohem a byl vzat do nebe. ‚300' je symbolem tří set průkopnických diagramů z roku 1843, jim odpovídajících tří set milleritských kazatelů a také Gedeónova vojska o třech stech mužích. Henoch, milleritští kazatelé a tři sta Gedeónových mužů představují sto čtyřiačtyřicet tisíc. Samson vzal 300 lišek a svázal je po dvojicích, čímž poukázal na číslo 150 a na symbol svázaného celku, který čítá tři sta.

> I šel Samson, pochytal tři sta lišek, vzal pochodně, obrátil lišky ocasem k ocasu a mezi každé dva ocasy vložil pochodeň. Když pochodně zapálil, vypustil lišky do nepožatého obilí Pelištejců a spálil jak obilí ve snopech, tak i obilí dosud stojící, spolu s vinicemi a olivovníky. Soudců 15:4, 5.

Dvě pětiměsíční proroctví o islámu v deváté kapitole knihy Zjevení označují „oheň" a „ocasy" za charakteristické znaky islámu.

> A takto jsem ve vidění spatřil koně i ty, kteří na nich seděli: měli ohnivé, hyacintové a sírové pancíře; hlavy koní byly jako hlavy lvů a z jejich tlam vycházel oheň, dým a síra. Těmito třemi byla usmrcena třetina lidí: ohněm, dýmem a sírou, které vycházely z jejich tlam. Neboť jejich moc je v jejich tlamách a v jejich ocasech; jejich ocasy totiž byly podobné hadům, měly hlavy a těmi škodí. Zjevení 9:17–19.

Moc islámu spočívá jak v jejich ústech, tak v jejich ocasech.

> A měli ocasy jako štíři a v ocasech měli žihadla; a měli moc ubližovat lidem po pět měsíců. A měli nad sebou krále, anděla bezedné propasti, jehož jméno je v hebrejštině Abaddon, v řečtině však Apollyon. Zjevení 9:10, 11.

Moc islámu trýznit a zabíjet spočívá jak v jejich ústech, tak v jejich ocasech, jež vycházejí z jejich úst a ocasů.

> Proto Hospodin v jediném dni odetne od Izraele hlavu i ocas, ratolest i rákos. Starý a vážený muž je hlavou; prorok, který učí lži, je ocasem. Neboť vůdcové tohoto lidu jej svádějí na scestí a ti, kdo se jimi nechávají vést, jsou zahubeni. Izajáš 9:14–16.

Islám a Izrael jsou prorocky propojeny, neboť oba jsou Abrahamovými dětmi, a v každé linii je „hlavou" „starý a vážený muž" a „ocasem" „prorok, který učí lžím". Oním dávným prorokem, který učil lžím, je v případě islámu Mohamed. Korán představuje lži, které motivují kobylky islámu, a oním starým a váženým mužem je jejich politické vedení. Islám je řízen státnickým uměním (ústa), které je motivováno lžemi Koránu (ocas). Tři sta Samsonových lišek bylo rozděleno do dvou skupin po pěti měsících, které mají trýznit a zabíjet ohněm, kouřem a sírou.

Oheň, dým a síra

Oheň, kouř a síra nesou prorocké znaky tří andělů. První a poslední z nich jsou druhy ohně. Kořen slova „síra“ představuje božský záblesk. Oheň je symbolem poselství; kouř je účinkem tohoto poselství a síra označuje náboženské poselství. Všechny tři jsou falešnými napodobeninami pravého poselství tří andělů ze čtrnácté kapitoly Zjevení. Železný pancíř je znázorněn jako oheň, hyacint a síra. Je falešnou napodobeninou velekněžova náprsníku. Velekněžův náprsník představuje sto čtyřicet čtyři tisíce jako dvanáct lidských drahokamů, které jsou spojeny s Božstvím, znázorněným Urímem a Tumímem. Ve starověku měl hyacint tmavě modročernou nebo temně purpurovou barvu. Hyacint na pancíři islámu odpovídá kouři, který vychází z úst (stát) a ocasů (církev) islámu.

Skutečnost, že byl Henoch vzat do nebe poté, co 300 let chodil s Bohem, spojuje číslo 300 s poselstvím prvního anděla, které přišlo v roce 1798. Toto poselství prvního anděla bylo posíleno 11. srpna 1840 naplněním proroctví o pěti měsících z deváté kapitoly Zjevení. Obě období pěti měsíců v této kapitole jsou propojena řádek za řádkem. Teprve nedávno se dospělo k poznání, že pět měsíců v pátém verši a pět měsíců v desátém verši představují dvě odlišná období po sto padesáti letech. Když byla tato pravda rozpoznána, Samson svázal lišky do sta padesáti dvojic.

V prorockých dějinách Samsona (jehož jméno znamená „slunce“) zahalil „kouř“, který vystoupil z propasti v době, kdy klíč představovala bitva u Ninive, slunce temnotou. Millerité správně vyložili zastření slunce kouřem z islámské propasti jako zahalení Kristova evangelia, symbolizovaného sluncem (Samsonem). Existuje několik dalších souvislostí mezi Samsonovým svědectvím a islámem popsaným v deváté až jedenácté kapitole Zjevení.

Číslo tři se v Samsonově příběhu objevuje v podobě tří dnů, které měli svatební hosté na vyřešení hádanky. Samson přichází do styku se třemi ženami: se svou manželkou z Timny, s prostitutkou a s Dalilou. Duch Hospodinův sestupuje na Samsona třikrát: při střetu se lvem, v Aškelonu a v Lechi. Samson dává Dalile tři nepravdivé odpovědi, než jí sdělí pravdu. Číslo tři představuje Božství, stejně jako falešné božství tvořené drakem, šelmou a falešným prorokem, a také trojčlenné složení vítězné církve.

Třicet je číslem kněze a na Samsonovu svatební hostinu bylo přivedeno třicet družbů. Samson se pak vsadil o třicet plátěných košil a třicet oděvů, které měli hosté získat, pokud rozluští hádanku. Když byla jeho hádanka vyzrazena, Samson pobil třicet mužů z Aškalónu, aby vyplatil sázku. Číslo třicet je prorockým desátkem z 300 a tři sta lišek, které Samson pochytal a svázal do sto padesáti dvojic, v souladu s Henochovým třísetletým chozením s Bohem souvisí se dvěma proroctvími o pěti měsících v deváté kapitole Zjevení, která jsou vzájemně propojena metodou linie za linií. Tři sta je prorockým desátkem ze tří tisíc a tři tisíce představují ostatek, ať už spravedlivý ostatek, představovaný těmi, kteří byli obráceni o Letnicích, nebo nespravedlivý ostatek, představovaný těmi, které levité pobili při vzpouře spojené se zlatým teletem.

Vzpoura spojená se zlatým teletem i ti, kdo se obrátili o Letnicích, se v prorocké rovině shodně vztahují k blížícímu se nedělnímu zákonu. Jeden ostatek představuje ostatek z Božího smluvního lidu i ostatek z těch, kdo jsou mimo ovčinec Božího smluvního lidu. První zmínka o třech tisících v

Samsonově svědectví se týká Židů, kteří Samsona zajali, aby si usmířili Pelištejce, a druhá se týká Pelištejců. Soud začíná u Božího domu a poté pokračuje u dělníků jedenácté hodiny, kteří jsou dosud v Babylonu. Samsonovo svědectví potvrzuje jak symbolický význam tří tisíc coby ostatku, tak i pořadí, v němž soud probíhá. Henoch chodil s Bohem tři sta let, a představuje tak ostatek Božího smluvního lidu, který neokusí smrt. Tímto ostatkem je oněch sto čtyřiačtyřicet tisíc, kteří jsou v sedmé kapitole Zjevení postaveni do protikladu k velikému zástupu.

Desátek z 300 činí 30, což je symbol kněze, a číslo tři jakožto desátek ze třiceti dále představuje božství i falešné božství draka, šelmy a falešného proroka. Číslo tři také představuje trojí členění vítězné církve, kterou představují král David, jenž začal vládnout ve třiceti letech, kněz Josef, jenž začal sloužit ve třiceti letech, a prorok a kněz Ezechiel, jenž zahájil svou dvaadvacetiletou službu ve třicátém roce sedmnáctého jubilejního cyklu. Jako kněži by mu bylo třicet let.

Každá ze tří symbolických entit představovaných jako prorok, kněz a král přijímá Boží pečeť soboty sedmého dne v mezním okamžiku, jímž začíná obléhání. Dva svědkové smrti spolu s druhotným svědectvím v podobě zničení Jeruzaléma v roce 66 poskytují trojí svědectví o tom, že mezní okamžik obléhání je ‚znamením'.

Milník přechodu

Když začíná obléhání, je Boží trojí církev vítězná zapečetěna, jak to znázorňuje Lámech. Smrt Ezechielovy manželky ukazuje, že právě u téhož mezníku je dosavadní lid smlouvy zcela ponechán stranou. Tento mezník označuje přechod z Laodikeje do Filadelfie, který je rovněž znázorněn jako přechod církve bojující v církev vítěznou, jež se tak stává osmou církví, která je z těch sedmi. Tento mezník v milleritských dějinách třetího anděla, které zahrnovaly období od 22. října 1844 až do vzpoury v roce 1863, představoval období roku 1856, kdy jak James White, tak Ellen Whiteová začali hnutí označovat za laodikejské. V roce 1856 se filadelfské milleritské hnutí proměnilo v laodikejské milleritské hnutí. O sedm let později laodikejské milleritské hnutí skončilo, když se z něj stala laodikejská Církev adventistů sedmého dne.

Předobrazem tohoto mezníku je rovněž rok 313, kdy skončilo období církve ve Smyrně a začalo období církve v Pergamu. Přechod od spravedlivé Filadelfie k nespravedlivé Laodikeji v roce 1856 tak odpovídá přechodu od spravedlivé Smyrny k nespravedlivému Pergamu v roce 313 a bod tohoto přechodu zároveň ukazuje, že tento mezník je znamením. Obléhání začíná znamením, jak dosvědčuje několik svědků. Když je při Lámechově smrti zapečetěno hnutí třetího anděla, tvořené sto čtyřiačtyřiceti tisíci, jsou jeho členové zapečetěni a dokonale sjednoceni, když jsou vyzdviženi jako korouhev, neboť prvním mezníkem prorocké struktury obléhání je znamení.

Smrt Jana Palaiologa vyznačuje mezník islámu, kdy je východní Řím donucen podrobit se islámu. Obléhání a zničení Jeruzaléma představují dva svědky Babylónu a Říma. Ezechielovo období jednoho a půl roku představuje Laodicejské, kteří odmítli vidět a slyšet varovné poselství o tom, že budou odvlečeni do zajetí krále severu. Cestiovo znamení představuje Filadelfské, kteří unikají králi severu. Tato dvě znamení se vztahují k vnitřnímu prorockému poselství, stejně jako Lámechových 777. Linii za linií je jedna skupina při obléhání odváděna do zajetí a druhá skupina uniká z rukou krále severu.

Smrt Jana Palaiologa představuje vnější prorocké poselství tím, že ukazuje úlohu islámu u mezníku, při němž jsou zapečetěni ti, které představuje Lámech. Ti, kdo při obléhání a zničení Jeruzaléma uniknou, i ti, kdo jsou zajati, zdůrazňují, že právě u mezníku alfa prorockého období obléhání se projevuje charakter. Tyto dvě skupiny jsou představovány dvěma Lámechy. Jedna skupina předává Nashvillu varování, zatímco druhá skupina to odmítá.

> A Hospodin mu řekl: „Proto bude na každém, kdo zabije Kaina, vykonána sedmeronásobná pomsta.“ A Hospodin označil Kaina znamením, aby ho nikdo, kdo ho nalezne, nezabil. Genesis 4:15.

Znamení vzpoury

Kain obdržel znamení své vzpoury. Znamení jeho vzpoury bylo chápáno jako varování lidstvu, že každého, kdo by Kaina zabil, postihne sedmerý Boží soud. V jistém smyslu lze toto znamení chápat jako ochranu, kterou Bůh Kainovi poskytl, avšak z prorockého hlediska odpovídá varovnému znamení vzpoury v poslední knize Bible. Znamení šelmy v knize Zjevení, knize omega, bylo předobrazeno Kainovým znamením vzpoury v knize Genesis, knize alfa. Varování obsažené v Kainově znamení spočívá v tom, že každý, kdo by projevoval stejný charakter jako Kain, by byl rovněž Bohem zavržen a souzen. Znamení na Kainovi odpovídá znamení šelmy a toto varování zdůrazňuje příkaz nenapodobovat Kainovu vzpouru spočívající v zavraždění vlastního bratra, která je ve Zjevení znázorněna jako obraz šelmy. Napodobovat Kainův čin znamená vytvářet Kainův obraz. Nad Kainem byl vynesen sedmerý vykonávací soud a Lámech v šestém pokolení po Kainovi rozpoznal, že zopakoval hřích svého otce, avšak soud nad ním bude sedmkrát sedmdesátinásobný.

> A Lámech řekl svým ženám, Ádě a Sile: Slyšte můj hlas, ženy Lámechovy, naslouchejte mé řeči: neboť jsem zabil muže za své zranění a mladíka za svou ránu. Bude-li Kain pomstěn sedmeronásobně, pak Lámech jistě sedmasedmdesátinásobně. Genesis 4:23, 24.

Předchozí verš představuje první z pouhých tří případů, kdy jsou čísla v Božím slově vyjádřena formou násobení. Poslední je jako první.

> Tehdy k němu přistoupil Petr a řekl: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Až sedmkrát?“ Ježíš mu odpověděl: „Neříkám ti až sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát.“ Matouš 18:21, 22.

Sedmdesátkrát sedm je čtyři sta devadesát a v posvátných dějinách existují tři období po čtyřech stech devadesáti letech, z nichž každé představuje dobu milosti. Svatyni, králům a vojsku odpovídá vždy období čtyř set devadesáti let. Období pro krále začalo Saulovým pomazáním v roce 1097 př. Kr. a trvalo až do Nebúkadnesarova prvního obléhání, kdy byl Daniel v roce 607 př. Kr. odveden do zajetí.

Zkušební doba čtyř set devadesáti let vymezená svatyni začala zasvěcením Šalomounova chrámu v roce 1006 př. n. l. a trvala až do zasvěcení poexilního chrámu v roce 516 př. n. l. Pro zástup trvalo toto období čtyř set devadesáti let od roku 457 př. n. l. do roku 34 n. l.

Období od Kainova sedminásobného varovného poselství o soudu a jeho znamení až po Lámechovo sedmdesátkrát sedminásobné poselství představuje symbolickou zkušební dobu čtyř set devadesáti let. Vzpoura, již představuje Kainovo znamení, je líčena jako postupně se stupňující, což je v souladu s tím, co Boha vedlo k seslání potopy.

> A Bůh viděl, že lidská zkaženost na zemi je veliká a že veškeré smýšlení lidského srdce je ustavičně jen zlé. A Hospodin litoval, že učinil člověka na zemi, a v srdci se zarmoutil. A Hospodin řekl: Vyhladím z povrchu země člověka, kterého jsem stvořil, člověka i zvířata, plazy i nebeské ptactvo; neboť lituji, že jsem je učinil. Genesis 6:5–7.

Lámech ze šesté generace Kainova rodu je představen jako označená třída vzbouřenců v protikladu k Lámechovi ze Šétovy rodové linie. Svědectví obou Lámechů označují konec doby milosti: jedno vyjádřením čísla 490 a druhé jeho smrtí. Obě obsahují číselnou symboliku, která je přímo spjata s trojčlenným složením vítězné církve. Kainův Lámech odpovídá třem obdobím po 490 letech vztahujícím se ke králům, ke svatyni a k vojsku a Šétův Lámech v sobě nese pečeť čísla sedm pro proroka, kněze a krále. Šétův Lámech je druhým ze tří andělů čtrnácté kapitoly Zjevení a Kainův Lámech je třetím andělem, který předkládá varování před šelmou, jejím obrazem, znamením a číslem jejího jména. Zjevení ve čtrnácté kapitole, ve verších 9/11, označuje ty, kdo přijímají Kainovu kletbu.

> A třetí anděl je následoval a mocným hlasem volal: Jestliže někdo uctívá šelmu a její obraz a přijímá její znamení na čelo nebo na ruku, ten bude pít víno Božího hněvu, které je bez příměsi nalito do kalicha jeho rozhořčení; a bude mučen ohněm a sírou před svatými anděly a před Beránkem. A kouř jejich muk vystupuje na věky věků; a nemají odpočinutí ve dne ani v noci ti, kdo uctívají šelmu a její obraz, ani nikdo, kdo přijímá znamení jejího jména. Zjevení 14:9–11.

Zjevení 15:2 ukazuje, koho představuje Lámech ze Šétova rodu:

> A viděl jsem jakoby skleněné moře smíšené s ohněm a ty, kteří zvítězili nad šelmou, nad jejím obrazem, nad jejím znamením i nad číslem jejího jména, jak stojí na skleněném moři a mají Boží harfy. Zjevení 15:2.

Lámech ze Šétova rodu svou smrtí vyznačuje uzavření dveří. Lámech z Kainova rodu vyznačuje uzavření dveří čtyřmi sty devadesáti lety zkušební doby. Kainovo znamení mělo být vnímáno jako varování před povahou, která vykazovala tři hlavní prorocké rysy. Odmítl přistoupit k uctívání Boha podle Božích pokynů; projevil zuřivou závist a zavraždil svého mladšího bratra a za třetí odmítl činit pokání.

Kain přestoupil přikázání první desky Desatera, která vymezuje vztah člověka k Bohu, zatímco druhá deska vymezuje vztah člověka k člověku. Znamení jeho vzpoury jej označovalo za bezzákonného člověka, který nečinil pokání. Kain a Lámech označují uzavřené dveře třetího anděla při brzkém zavedení nedělního zákona. Henoch, Metuzalém, Lámech a Noe představují dějiny, které začínají příchodem prvního anděla, představovaného Henochem, pokračují příchodem Lámecha jako druhého anděla a příchodem Metuzaléma jako půlnočního volání, jež dodává moc Lámechovu poselství druhého anděla; Noe pak jako třetí anděl označuje uzavřené dveře potopy.

Lámech zemřel pět let před potopou, čímž vyznačuje pět symbolických let před uzavřením dveří při brzkém zavedení nedělního zákona. Právě při Lámechově smrti ve věku 777 let je završeno zapečetění vítězné církve. Poté, sedm dní předtím, než byly dveře archy nadpřirozeně uzavřeny, začala do archy vcházet zvířata.

Den, kdy Metuzalém zemřel, byl prvním z oněch sedmi dnů. Posledním varováním před zavřením dveří bylo dvojí poselství: názorné předvedení zvířat doprovázené naplněním proroctví, které zaznívalo po celý život nejstaršího člověka, který kdy zemřel. Toto proroctví bylo obsaženo v Metuzalémově jménu, které znamená „až zemře, přijde to“.

Poslední varovné poselství lidstvu musí být z prorocké nutnosti dvojím poselstvím, jak je znázorněno sedmi dny putování zvířat, které začaly Metuzalémovou smrtí, jíž se naplnilo Henochovo proroctví zvěstované prostřednictvím jména jeho syna. Sedm dní putování zvířat ukazuje, že dvojí poselství Metuzalémovy smrti a putujících zvířat je pečetícím poselstvím třetího anděla. Ježíš vždy znázorňuje konec pomocí počátku a ve Zjevení se ke třetímu andělu z osmnácté kapitoly Zjevení připojuje druhý hlas ze čtvrtého verše, stejně jako se půlnoční volání připojilo k poselství druhého anděla. Poslední varovné poselství je vždy předkládáno jako vnitřní a vnější poselství, jak to znázorňuje prorocký vztah mezi církvemi a pečetěmi v knize Zjevení. Poslední varovné poselství v jedenácté kapitole knihy Daniel je poselstvím severu a východu. Metuzalém a putující zvířata představovali v Noemově době dvojí poslední varovné poselství.

Lámechova smrt, spojená se znamením 777, odpovídá počátku obléhání, kdy zemřela Ezechielova manželka. Právě v tomto bodě jsou zapečetěni věrní, představovaní Šétovou rodovou linií, a právě v tomto bodě také přijímají znamení ti, které představuje Kainova rodová linie. Henoch byl sedmý od Adama a představuje mezník alfa v období, které končí poslední i první generací, přičemž obě jsou znázorněny číslem osm. Oba Lámechové označují konec doby milosti a Lámechova smrt představuje zavřené dveře milosti na počátku obléhání.

Henoch byl alfou prorockých dějin a z prorocké nutnosti musí ukazovat na omegu prorockých dějin. Tuto omegu představuje osm duší, které přešly ze starého světa do nového, aniž okusily smrt. Henoch ani oněch osm duší před příchodem na novou zemi neuzřeli smrt. Starý svět skončil během sedmi dnů stěhování zvířat a nový svět začal sedmi dny bez deště. Poté, počínaje 17. dnem, po pět měsíců jen pršelo, dokud Bůh na konci těchto pěti měsíců, sedmnáctého dne, déšť nezadržel.

Pět měsíců

V deváté kapitole Zjevení jsou dva svědkové dosvědčující období pěti měsíců a v této kapitole se nacházejí tři odlišná časová proroctví. První období pěti měsíců je uvedeno v pátém verši; druhé období pěti měsíců je v desátém verši a období tří set devadesáti jednoho roku a patnácti dnů se nachází v patnáctém verši. Verše 5, 10 a 15 určují časové proroctví o islámu se dvěma svědky pěti měsíců na počátku prorockého období. Verše 5 a 10 oba označují období pěti měsíců, takže podle zásady řádek k řádku dávají pátý a desátý verš v součtu patnáct. První období pěti měsíců tedy představuje 15 a období tří set devadesáti jednoho roku a patnácti dnů je uvedeno ve verši 15. Posloupnost a struktura veršů 5, 10 a 15 ukazují na dvě patnáctky a v prvních dvou verších, které dohromady dávají patnáct, jsou dvě stopadesátiletá časová proroctví.

Patnáctý verš přináší časové proroctví o třech stech devadesáti jednom roce a patnácti dnech. Kristus vetkal číslo patnáct do tří veršů a s využitím prorockého času uvedeného právě v těchto verších odlišil číslo 15, vyjádřené součtem čísel pátého a desátého verše, aby při jeho přiřazení k patnáctému verši vytvořil zdvojení čísla patnáct. Poté Kristus všechna tři vzájemně propojená proroctví zakončil patnácti dny.

Klíčem k této kapitole je bitva u Ninive v roce 627, po níž o pět let později, v roce 632, následuje Mohamedova smrt, která zahajuje první pětiměsíční proroctví. Deset let po Mohamedově smrti byla perská vojska zničena v souladu s Mohamedovou předpovědí, že obě mocnosti, Persie i Řím, budou poraženy. Dějinná linie deváté kapitoly Zjevení tedy začíná bitvou u Ninive mezi Persií a Římem. Poté, o pět let později, Mohamed umírá, čímž začíná období sto padesáti let z pátého verše. O deset let později je Persie poražena v bitvě u Nahávandu v roce 642. Islám označil bitvu u Nahávandu za „vítězství vítězství“. Prvních patnáct let deváté kapitoly Zjevení představuje období pěti let, po němž následuje deset let. Poslední časové proroctví se završilo 11. srpna 1840. Deset dní před touto událostí zveřejnil Josiah Litch svou aktualizovanou předpověď konce osmanské nadvlády. Posledních patnáct dnů islámu v deváté kapitole Zjevení je působením Josiaha Litche rozděleno na pět dnů, po nichž následuje deset dnů, neboť Ježíš vždy znázorňuje konec počátkem.

V příštím článku se budeme těmto tématům věnovat dále.